

Kdo řekl/napsal následující:

"Justice is the first virtue of social institutions, as truth is of systems of thought. A theory however elegant and economical must be rejected or revised if it is untrue; likewise laws and institutions no matter how efficient and well-arranged must be reformed or abolished if they are unjust. Each person possesses an inviolability founded on justice that even the welfare of society as a whole cannot override. For this reason justice denies that the loss of freedom for some is made right by a greater good shared by others. It does not allow that the sacrifices imposed on a few are outweighed by the larger sum of advantages enjoyed by many. Therefore in a just society the liberties of equal citizenship are taken as settled; the rights secured by justice are not subject to political bargaining or to the calculus of social interests."

John Rawls, A Theory of Justice.

"Norms appearing in the form of law entitle actors to exercise their rights or liberties. However, one cannot determine which of these laws are legitimate simply by looking at the form of individual rights. Only by bringing in the discourse principle can one show that each person is owed a right to the greatest possible measure of equal liberties that are mutually compatible."

Habermas (1996) Between Facts and Norms. Contributions to a Discourse Theory of Law and Democracy.

"Elections, open, free and fair, are the essence of democracy, the inescapable sine qua non. Governments produced by elections may be inefficient, corrupt, shortsighted, irresponsible, dominated by special interests, and incapable of adopting policies demanded by the public good. These qualities make such governments undesirable but they do not make them undemocratic. Democracy is one public virtue, not the only one."

Samuel P. Huntington viz doporučená literatura (Cornelia Schneider)

"Finally, a political culture that officially insists that rights are foundational ('inalienable', 'basic'), but in practice constantly finds that they are not, becomes a culture of bad faith."

Martti Koskenniemi

"The use of rights in the political discourse of liberal societies in the 1960's and 1970's should be seen as a further move in liberalism's efforts to constrain politics... Ronald Dworkin's famous thesis of rights as 'trumps' is directed precisely at limiting administrative discretion by recourse to realist policies. Contrary to policy, rights were assumed to be unpolitical in that they were universal..."

Martti Koskenniemi viz povinná literatura

"Vlivný americký čtvrtletník *The Wilson Quarterly* věnoval většinu svého podzimního vydání v roce 2003 problematice mezinárodního práva s úvodní větou editora, že „mezinárodní právo je v intelektuální revoluci“ (str. 21). Autor hlavního textu, profesor práva na Yale University, Jack Rubinfeld, vysvětluje obrysy dvou hlavních pohledů na mezinárodní právo a při hodnocení současného světa říká, že jsme svědky „posunu od mezinárodní spolupráce k mezinárodnímu právu“ (str. 36). I já to považuji za klíčové, snažím se na to upozorňovat a varovat před tím. Nezná pan Slouka tyto zcela standardní názory? Je můj pohled opravdu tak unikátní? Stejně jako onen yalský profesor si myslím, že „je nešťastnou věcí, že se mezinárodní právo stává hrozbou pro demokracii“ (str. 33).

Podle pana Slouky „před ----- nikdo neobjevil, že je mezinárodní právo ... džin uprchlý z nevratné láhve, Frankensteinovo monstrum chtivé zkázy svého tvůrce“. Objevili to, pane Slouko, mnozí a je škoda, že jste to neobjevil i Vy.

Nepovšiml jste si, že – jak velmi výstižně říká John Fonte z washingtonského *The Hudson Institute* – „v posledních desetiletích prodělalo mezinárodní právo drastické změny. Tradiční mezinárodní právo bylo „mezinárodní“ v tom smyslu, že se týkalo vztahů mezi státy. V tom není nic problematického. Dnešní mezinárodní právo není mezinárodní, ale transnacionální či supranacionální“. Není to radikální změna? Necítíte spolu se mnou zásadní problém, že se toto nové mezinárodní právo snaží „proniknout do skořápky státní suverenity“, že se snaží překonat „autoritu a legitimitu současných států“? Plně souhlasím s Johnem Fontem, že se jedná o vytvoření postdemokratického systému (v navazujícím, zinním vydání *Wilson Quarterly*, str. 8). A tohoto postdemokratického systému se já velmi bojím."

Václav Klaus,

"Mezinárodní právo, lidská práva a naše svrchovanost: polemika s panem Sloukou" klaus.cz 22. května 2004.

<http://www.klaus.cz/clanky/1390>

"Každý občan bude napříště mít možnost se odvolat na Chartu práv, může využít svého práva petičního a poté, co se podařilo shromáždit dostatek podpisů, může oslovit Komisi, aby v určené oblasti konala: to vše může napomoci k tomu, aby se posílil rozměr evropského občanství. Evropský parlament získává vzhledem k evropské radě rovnoprávnější postavení v oblasti legislativní a rozpočtové. Poprvé se také objevuje dvoukomorovost evropské institucionální stavby, za niž jsem se opakovaně přimlouval: shromáždění občanů a shromáždění států, jež mají politickou kontrolou společné exekutivy, Evropské komise.

Jednou z ústředních hodnot evropského projektu je bezpochyby důraz na svobody člověka: svobodu projevu, pohybu a podnikání. Ideál svobody jsme cenili velmi vysoko jako nezbytnou podmínku vzniku otevřené společnosti. Pro Francii a některé další státy, v nichž tyto svobody byly v minulých šedesáti letech brány za samozřejmost, není tento důraz možná doceňován. Svoboda pohybu či svoboda usadit se v jiné zemi jakoby dokonce budily obavy a snadno dostávají označení „ultraliberální“. Nesmíme však zapomenout, že v liberalismu je také odkaz na svobodu a že volný obchod může znamenat též obchod ve svobodě. Svoboda má zkrátka pro nás velmi konkrétní a osobní význam, za který se za železnou oponou platilo.

Raduji se proto, že s Ústavou bude tento prostor svobod jistěn odpovídajícími demokratickými institucemi."

Václav Havel, "Václav Havel říká ano sdílené suverenitě" *Le Monde* 20. května 2005.

http://vaclavhavel.cz/showtrans.php?cat=clanky&val=89_clanky.html&typ=HTML

